

ποιος δπ' αύτούς μάλιστα, πού φορούσε διπρό καφτάνι, έφωναξε: «Αλλάχ, Ακμάρ», καθ' θέλσε νά... τὸν φιλάστη! Ο στρατιώτης Μέρτς, άθιασμένος, για τίς άνεξήγητες αύτές έκδηλώσεις, έτοιμαζόταν νά σπρώχει τὸν καφτανοφόρο, όταν ξνας δπό κείνους πού άκολουθούσαν τὸ άμαξόκι, τὸν έρωτησε σε κακή άγγειλική γλώσσα:

—Εού! Αγγλο στρατιώτη, ε;

—Υποθέτω, απήντησε δ μάγειρος.

—Ποῦ είνε τὸ στρατηγόδος;

—Δὲν ξέρω, μπάρμπα, απάντησε δ Μέρτς.

—Τέλο έγκω παραδόσει τὸ πόλι, είπε δ ἀλλος. Μὰ τὰ κλεινιά! Νικάλι σας! Χαλάλι σας!

«Εθγαλε πράγματι δπό μιά θήκη ξνα μάτσο μεγάλα κλειδιά καὶ τὰ κούνια με μπροστά σην μύτη τοῦ μαγείρου τοῦ Συντάγματος. Ο Μέρτς ένδιμος δτὶ είχε πέσει μέσα σε μπουλούκι δροπετῶν φρενοκομείου.

—Στὸ διάστολο έσεις καὶ η πόλις σας! έφωναξε θυμωμένος. Έγώ θέλω αύγα για τοὺς δέξιωματικούς!..

Καὶ μὲν τὴν άπαντησε αὐτή, δ στρατιώτης Μέρτς δφησε μάρμαρα τοὺς άγνωστους με τὰ κλειδιά καὶ γύρισε πίσω τρέχοντας. Μετὰ δέκα λεπτά, έφθασε στὸ στρατηγόδο. Διηγήθηκε τὸ συμβόλιο στοὺς δέξιωματικούς, κάπως άσυνάρτητα, ἀλλὰ στὸ τέλος ξνας λογαρίσθη, δφοῦ σκέψθηκε λιγο, έθγαλε, μέ δρκετή ψυχραιμία, τὸ συμπέρασμα καὶ είπε στοὺς συναδέλφους του:

—Κύριοι! Ή 'Ιερουσαλήμ είνε δική μας!

Καὶ χωρὶς νά χάστη καρό, δρπαξε τὸ τηλέφωνο, καὶ ἐπληροφόρησε σχετικῶς τὸ Ταξίαρχο. Ούπωτον, δποῖς άμεσων έκστραλλησε τ' ἀλογόν του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν 'Ιερουσαλήμ.

Πράγματι, στὸ δρόμο άπαντησε τὸ πλήθος τῶν κατοίκων, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Δημάρχο. Ο δημιοτικός δρχοντας προθυμοποιήθηκε νά τοῦ ἑτανάλαθη τῇ δηλωσι καὶ τῇ χειρονομία πού είχε κάνει καὶ στὸ μάγειρο:

«Κλεινιά δικά σας!»

Στὸ μεταξύ, δ ἀρχιστράτηγος Σέου, διοικητής τῆς Μεραρχίας, ξιασθη τὰ νέα καὶ σκέφθηκε δτὶ σ' αὐτόδη ἔπρεπε νά παραδοθῇ η πόλις τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ. «Ἐτρεξε, λοιπον, κι' αὐτόδη στὸ ίδιο μέρος, δποῦ ή κωμοδία τῶν κλειδῶν πατήσθηκε δπό τὸ Δημάρχο για τρίτη φορά, μὲ νέες ζητωκραγες ὑπέρ τῶν Αγγλῶν καὶ γενικά τῶν Χριστιανῶν. «Οταν δόμως ἀνέφερθη στὸν 'Αρχιστράτηγο ή παράδοσις τῆς πόλεως, έληφθη η ξένης δπάντησις του:

«Ο στρατηγὸς 'Αλλευτον θὰ δεχθῇ δ ίδιος τὰς κλειδᾶς τῆς 'Ιερουσαλήμ τὴν 11ην τρέχοντος. Προετοιμάστε σχετικὴν τελετὴν.

Καὶ πράγματι, στὶς 11 Δεκεμβρίου 1917, δ στρατηγὸς 'Αλλευτον πειστοιχιζόμενος ἀπό ἀντιπροσώπους δλων τῶν Συμμάχων Κρατῶν, δέχτηκε μὲ πομπὴ τὰ κλειδιά τῆς 'Ιερουσαλήμ, δπως ἀναγράφει η ἀπίστημη 'Η Παρθένος καὶ τὸ Θεῖον Βρέφος δὲν ἀναφέρεται καθόλου δ στρατιώτης Μέρτς, μάγειρος τοῦ Συντάγματος.

Τὸ γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Αγίων Τόπων, δποῦ έγεννηθη, ἔξησε κι' έμαρτυρησε δ 'Ιησοῦς, ἐπανηγυρίσθη τότε καὶ στὴν Ἑλλάδα μὲ δοσολογίες δ σλους τοὺς ναοὺς καὶ δμιλίεις στὸ Στρατο καὶ στὰ Σχολεῖα.

ΤΙ ΛΕΝΕ Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ο σύλλογος τῶν 'Λεωνίδων Κρίσιμων, τὸν δποῖον ίδρισταν ποὺ ἔτους ή 'Αμερικανίδες γερουσιανοὶ ποὺ ὑπερέθισαν τὸ δόδον ἔτος τῆς ήλικίας τον, ἐκανικοράσθησε πρὸς ήμερον τὴν ίδιαν ουσίαν προσθηκεῖ κατὰ τοῦ χοροῦ :

«Δεσμοτοιχός, δ χορὸς είνε η ἐνσάρκωσις τῆς διαιθομαζ, ή χονδροειδής σάτυρα τῆς ἀνθρωπίνης ήθωτικής, τὸ δημητριόν τῆς άνθρωπινῆς ενδημονίας καὶ αἵτια καὶ μέσον καθε προσωπίλης τῆς παρθενικῆς αἰδημοσύνης. Εξεγερθῆτε λοιπὸν ἐναντίον τοῦ χοροῦ, κλπ.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

Τὸ μαρό συναέρον, ποὺ ἀνατρέπει τὶς ὑψηλότερες ἀρχές καὶ πεπονίσει, μιαίζει μὲ τὸν σφενδονόλιθο, μὲ τὸν διανδι ἐξαπλόνεστον Γολιάθ.

Εἶνε ἐπικίνδυνο νά δείχνης στὸν ἄνθρωπο τὶς διοικητές του μὲ τὰ ζῶα, χωρὶς συγχρόνων νά τοῦ πιστεύειν καὶ τὴν ἀντιεργοτητά του ἀπό αὐτά. Πιλ ἐπικίνδυνο δνως είνε νά τοῦ κρέθης καὶ τὰ διδ.

Π α σκ ἄ λ

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ποὺς ἀγάπησε πραγματικά καὶ δὲν ἀγάπησε μὲ τὴν πρώτη ματά; Σ αὶ ξη πη;

Στὸν ἀληθινὸν ἔρωτα η ψυχὴ ἀγκαλάει καὶ σκεπάζει ὀλαληρό τὸ σῶμα. Φρ. Νίτσε

Οποιος μιαίζει για πρώτη φορά σην ζωή του είνε Θεός, καὶ διαν δώμη είνε δινηγος στὸν έρωτα του 'Αλλ., δτοιος μιαίζει για δεύτερη φορά, είνε τρελλός, έστω καὶ δην είνε τυχερός στὸν έρωτα του.

Η γυναῖκα είνε μιά καμῆλα, τὴν δύτια μᾶζ δίνει δ θεός για νά περάσουμε πὴν έρημο τοῦ βίου μας.

Σπάτι χωρὶς γυναῖκα είνε σῶμα χωρὶς ψυχῆ.

Γυναῖκα ποὺ μιαίζει σὰν ἄνδρας καὶ δηνισθα σὰν πετεύνας, είνε ἀπαύσια πρόγματα.

Η ὡμορφά τῆς γυναίκας περνᾷ, μᾶ δη καλωσόνη της μετρητή:

Τοῦ Κοράνιο

Πιά μένα η τελεία ζωὴ ιπτάμετη στὴν ἔνωσι καὶ τὴν κοινωνία τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκας. Η γυναῖκα κι' δ ἄνδρας συμπληρώνουν δ ζευς τὸν ἄλλον καὶ πρέπει νά ζηντησι σα δικαιώματα καὶ καθηρώντα πρὸ τὴν κοινωνία. Σκευηθῆται ποὺ δηγεῖται διαν νεννοντία: Οι ἄνδρες ἐπέτηγαν περισσότερα δικαιώματα, θυνάζοντας τὴ γυναῖκα, κι' γυναῖκας δρχίζειν νά κατατὰ κανούρηγα δικαιώματα, θυνάζοντας τὴν μητρητήτη, τὸ παιδί.

Τοῦ ζωὴτα Α δ ἀ μ

Ο ἄνδρας κατέχει τὴν ἔξοντία, ἀλλὰ η γυναῖκας καὶ κυθερῶνται. Τοῦ στὸν Μπερνάρ

Η γυναῖκα δὲν μπορεῖ νάννα καὶ σύζυγος καὶ μιηρά, μητρά, ἀν δὲν είνε καὶ καλή πολίτις, ἔ, α μελος δηλαδή τῆς κοινωνίας πραγματικό, ζωτανό, συνειδητό, ποὺ ζητει περισσότερα δικαιώματα, θυνάζοντας τὴ γυναῖκα, κι' γυναῖκας δρχίζειν νά κατατὰ κανούρηγα δικαιώματα τοῦ.

Α να τὸ δ Φ α ρ ν

Η ζωὴ δὲν ζητει ἄλλο δριο ἀπὸ τὸν έρωτα. Κάθε τι ποὺ μπορεῖ νά άγαπη, ζη.

Ω, ανοξε! Είσαι ένα γράμμα, τὸ δύτιο στέλνω στὴν ἀγαπημένη μον...
B. Ο γ χ κ ω

Ποὺλες φορὲς τιγκαίνει νά σᾶς ἐμποδίζῃ νά έκτελεστε μεγάλα πρόγματα η γυναῖκα ζεψεντεσ δεύτερος ποὺ οὐσι τὰ ένετενεσ.

A. Δ ου μ α ζ, θέλει

Καὶ η ποὺ φιλοπερίεργη γυναῖκα άνωμη, ἀπτὴ ποὺ τρελλαίνεται νά δικαιούται τὸν δημόσιον ποὺ λένε πολλά, δὲν ἐκτιμά παρὰ μόνο τοὺς άνδρες ποὺ οὐσι τὰ ένετενεσ.

A. Μ υ σ σ έ

Έξαφα μὲ πλασώσαντε βροτές κι' απτορείξα, καὶ μ' απορέσαντε πονή το νῦ τὰ μάτια τὰ γυναῖκες.

Τὰ βότανα, τὰ γιατρικά, μ' τὸ κορμί γιατρεύουν, μᾶ δη ληγεῖς πονή την παράδοντα γιατρό γνηρεύουν.

Χωρὶς δέρα τὸ ποινή, χωρὶς νερὸ τὸ ψάρι, χωρὶς ἀγάπη δὲν βασιτὸν κόρη καὶ πατελλάρι.

(Δ η α ο τ ι κ α Δ ι σ τ ι κ α)

Οταν βλέπετε δτὶ η μηνηστη σαζ ζηζει μάγοντα προδοκώντα καὶ βλέπεται γεντα δτὸ άγνωτητα, μᾶ συμπεραίνεται πὼς έγγελος, μᾶδα μόνο την βάζουν τὰ κομπάτα, ἀπτὸ της έννυτη τὸ βραδύ καὶ δτὶ τρέπει πολλές κιλαράτες ...

Η γυναῖκα, ένω χρησιμοποιοῦ δη τὴν πονηρία τους για νά μᾶς δένουν τὰ μάτια, συγχρόνως μᾶς κατηγοροῦν δτὶ σκοτάπτωμε τους.

P. Μ π ο ν ο

Δεν πρέπει νά κατηγοροῦνται τὸν έρωτα, γιατί μᾶς σπρόγνεται σὲ πράξης έπονδηνδηνες, γιατί συγχρόνως μᾶς δτηλίζει μὲ τὴν ἀπαραίητη δη ναμ για τὴν ἐπέτεσί τους.

Παδιά, παρατηρήστε καλὰ δης τὶς πράσινες κοιλαδές, τὰ λίμνες της μελασσής ποὺ τὰ περιστοχίουν, παρατηρήστε καλὰ τὶς λίμνες καὶ τὸν ἀγρούς, παρατηρήστε τὰ πάντα, ποινί ἀγωητητε, γιατί μετα δὲν βλέπει κανεὶς τίτοτε ἀπό τὸν κόσμο.

Κόμηστα ν τὲ Ν ο αί γ